

La dea fortuna, un film commovente

Te zien op PICL.BE

'Hoe houd je iemand van wie je houdt voor altijd bij je? Je moet hem strak aankijken, zijn beeld stelen en je ogen stijf dichthouden. Houd ze goed dicht. Dan daalt hij neer in je hart en vanaf dat moment zal die persoon altijd bij je zijn voor altijd'. Met deze mooie woorden eindigt *La dea fortuna* van de Turks-Italiaanse cineast/scenarist Ferzan Özpetek (°1959) die in 1997 debuteerde met *Hamam – Il Bagno Turco*. *Le fate ignoranti* (2001), *La finestra di fronte* (2003) en *Mine Yaganti* (2010) volgden.

La dea fortuna maakte hij vanuit een persoonlijke ervaring, sterk gelijkend op die van de hoofdrolspelers. Het verhaal laat hij zien door de ogen van godin Fortuna, beschermer van een plaats die hem nauw aan het hart lag : het heiligdom van Fortuna Primigenia, in de buurt van Rome.

La dea fortuna loodst ons meteen, na een verontrustende proloog in de gangen van een weelderig aristocratisch herenhuis, naar een kleurrijk Romeins terras waar een homohuwelijk wordt gevierd. De gastheren zijn Arturo (Stefano Accorsi), een mislukte intellectueel, en Alessandro (Edoardo Leo), een loodgieter, al meer dan vijftien jaar een koppel. Beiden kampen met een emotionele crisis en besluiten uit elkaar te gaan. Maar dan verschijnt plots Annamaria (Jasmine Trinca, bekend van o.a. *La stanza del figlio*, *La meglio gioventù*), een goede vriendin, ex-vriendin van Alessandro, met haar koffers en haar twee kinderen, de elfjarige Martina (Sara Ciocca) en de negenjarige Alessandro (Edoardo Brandi). De rebelse, van adellijke afkomst zijnde Annamaria, lijdend aan migraine, vraagt hen zich te ontfemen over haar kinderen tijdens haar verblijf in het ziekenhuis. Vanaf dan volgen we het dagelijks leven van Arturo en Alessandro als 'nieuwe ouders', laverend tussen werk en gezin. Na verloop van tijd gaan ze hulp zoeken bij Annamaria's grimmige moeder (Barbara Alberti), woonachtig in een riante villa op Sicilië.

De cineast vertelt met een oprechtheid en een flinke dosis humor hoe twee mensen die al jaren, in goede en kwade dagen, elkaars leven delen plots geconfronteerd worden met verantwoordelijkheden die groter zijn dan zichzelf. Over hoe liefde verdrongen wordt door dagelijkse sleur en sterft als ze niet gecultiveerd wordt. Over het leren aanvaarden dat mensen, onvoorspelbaar, nu eenmaal veranderen.

Deze dramafilm vol warmte, liefde, vriendschap met natuurlijke vertolkingen van de hele cast met Jasmine Trinca (bekroond met een David di Donatello) op kop, tegen prachtige Italiaanse landschappen, weelderige interieurs bevat ook het mooie lied *Luna Diamante* van Mina, gebruikt in een sleutelmoment van de film. De betoverende soundtrack is van Pasquale Catalano. Un film molto commovente!

Linda Crivits